

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **SETRA, spol. s.r.o.**, se sídlem Brno, Zvonařka 16, zastoupen JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Brno, Příkop 2a, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2012, č.j. 2240/560/12 92412/ENV/12 OH/22/2012,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno (dále jen „ČIŽP“), ze dne 10. 9. 2012, č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/120533.003/12/BJJ, jímž žalobci uložil podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) pokutu ve výši 150.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 2 zákona o odpadech, tj. povinnosti nakládat s odpady podle tohoto zákona pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Dle zjištění ČIŽP zachyceném v Protokolu o kontrolním zjištění ze dne 13. 4. 2012 bylo v provozovně „Recyklace stavebních sutí Oblekovice“ v k. ú. Oblekovice města Znojma provozováno zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů bez souhlasu příslušného krajského úřadu. Do zařízení bylo v roce 2011 přijato celkem 8877,42 tuny odpadu a v období od 1. 1. 2012 do 13. 4. 2012 celkem 978,715 tuny odpadu. Přijaté odpady byly dle vyhlášky č. 381/2001 Sb., Katalog odpadů, ve znění pozdějších předpisů ze skupiny č. 17 - stavební a demoliční odpady zařazené do kategorie „ostatní“ odpad.

V žalobě žalobce v obecné rovině namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro zásadní procesní vady správního řízení dle § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“), neboť je v rozporu s principy dobré správy, předvídatelnosti a přesvědčivosti rozhodování správních orgánů.

Konkrétně namítal opomenutí správních orgánů posoudit, zda kontrolované zařízení splňuje podmínky pro aplikaci zákona o odpadech. Nesouhlasil s tím, že správní orgány nehodnotily a nevysvětlily, zda činnost žalobce a jeho zařízení vyžadují příslušná povolení k nakládání s odpady dle zákona o odpadech. Připustil, že správní orgány s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) a § 81 zákona o odpadech konstatovaly, že žalobce nemá povolení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, avšak již neuvedly, proč by se na zařízení měl vztahovat zákon o odpadech.

Výrokové části rozhodnutí ČIŽP vytkl jednak, že v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje uvedení konkrétního časového období, po které mělo k provozování zařízení bez povolení docházet, a rovněž tak nedostatečný popis protiprávního jednání žalobce.

Namítal, že v rozporu s § 15 odst. 4 věta první správního řádu ve správním spise absentovala pověřovací listina pro ředitele odboru výkonu státní správy VII Ing. Jaroslava Pospíšila, který byl na žalobou napadeném rozhodnutí podepsán. Žalobce si tak nemohl ověřit oprávněnost této osoby rozhodnout ve věci.

Vytkl žalovanému, že porušil zásadu nestranného a nezávislého zjišťování materiální pravdy, neboť jím nebyl vyzván k seznámení se se spisem, ani mu nebylo zasláno opatření s uvedením jména odpovědného zaměstnance k rozhodnutí ve věci. Dovodil tak nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro narušení právní jistoty účastníků.

Namítal, že ze spisu není zřejmé, jakým způsobem bylo provedeno dokazování. O provedení důkazů listinami měl být buď podle § 53 odst. 6 správního řádu učiněn záznam do spisu, anebo dle § 18 odst. 1 správního řádu sepsán protokol. Obsahem spisu však není ani protokol o provedení důkazů listinami, ani takovýto záznam.

Nesouhlasil s tím, že žalobce byl vyzván ČIŽP k předložení ročního hlášení o produkci a nakládání s odpady. Zdůraznil, že ČIŽP při kontrole dne 13. 4. 2012 nezjistil žádné pochybení, pokud jde o nakládání s odpady.

Namítal nesprávné právní posouzení § 12 odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona o odpadech, z nichž správní orgány dovodily povinnost žalobce disponovat souhlasem příslušného krajského úřadu k provozování kontrolovaného zařízení, včetně schváleného provozního řádu. Rovněž tak nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že souhlas vydaný krajským úřadem žalobci pro mobilní zařízení neplatil současně také pro zařízení v Oblekovicích, když bylo v tomto zařízení mobilní zařízení používáno. Vysvětlil, že mobilní zařízení má dle rozhodnutí KÚ JMK ze dne 17. 9. 2009 čj. JMK 79273/2009, sp. zn. S-JMK 79273/2009 OŽP/Nv v bodu 1) vymezenou místní platnost na celé území Jihomoravského kraje, kam spadají i Oblekovice u Znojma. Skutečnost, že se mobilní zařízení žalobce nacházelo v provozovně v Oblekovicích, je doložena zjištěním ČIŽP dne 13. 4. 2010, když v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 13. 4. 2012 je uvedeno, že v levé části plochy stojí třídící linka. Přičemž třídící linka je součástí mobilního zařízení, k němuž má žalobce vydaný potřebný souhlas. Také pro mobilní zařízení byl zpracován a schválen jeho provozní řád, a proto otázky ochrany životního prostředí byly

žalobcem dostatečně ošetřeny. Připustil, že požádal o vydání souhlasu k provozování zařízení v Oblekovicích s názvem „Recyklační linka na zpracování stavebních a demoličních odpadů, provoz Znojmo – Oblekovice“. Z tohoto jednání však nelze dovodit, že by si byl žalobce vědom povinnosti disponovat povolením i pro stacionární zařízení. Poukázal na rozhodnutí KÚ JMK ze dne 17. 9. 2009 č.j. JMK 79273/2009 bodu 5), v němž je uvedeno: „*evidence odpadů přijatých do zařízení bude vedena v souladu s platnou legislativou a vykazována příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností podle místa nasazení zařízení*“. Z tohoto rozhodnutí dovedl, že souhlas k provozování mobilního zařízení se vztahuje také na stacionární zařízení v Oblekovicích. Uvedl, že má-li být v souvislosti s provozem mobilního zařízení vedena evidence odpadů, pak není rozdíl mezi stacionárním a mobilním zařízením k nakládání s odpady z hlediska uložených povinností ve vztahu k ochraně životního prostředí. Úvaze ČIŽP ohledně závažnosti absence povolení vytkl, že v ní nebyla zohledněna existence platného povolení žalobce pro provozování mobilního třídícího zařízení, které je v podstatné části shodné s provozním řádem pro stacionární zařízení. Přestože platnost provozního řádu pro stacionární zařízení skončila, žalobce nadále jednal v souladu s původně platným provozním řádem. Uzavřel, že vyžadování souhlasu pro každé zařízení zvlášť je nelogické a nemá oporu v zákoně o odpadech.

Dále namítal rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány při odůvodnění uložené sankce výslovně neodkázaly na § 67 odst. 2 zákona o odpadech. Dále poukázal na nesprávné rozlišení pojmů poškození a ohrožení životního prostředí, jelikož ČIŽP sice konstatovala, že k porušení životního prostředí nedošlo, a přesto žalovaný dospěl k závěru, že jednání v rozporu s předpisy je ohrožením životního prostředí.

Vytkl ČIŽP, že se nevyjádřil k zákonnému kritériu pro uložení sankce, a to k závažnosti ohrožení životního prostředí a jeho vlivu na výši uložené sankce. Dále namítal absenci posouzení, zda uložená pokuta odpovídá významu chráněného zájmu. Správní orgány totiž konkrétně neuvedly, co je a jaký význam má chráněný zájem a jeho ochrana. Nesouhlasil s úvahou správních orgánů, které pouze konstatovaly porušení právních předpisů na úseku odpadového hospodářství a z toho dovedly míru závažnosti ohrožení, příp. porušení životního prostředí. Naplnění znaků určitého správního deliktu, totiž ničeho nevypovídá o jeho závažnosti po materiální stránce.

Namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaným, který si z obchodního rejstříku opatřil žalobcovu Výroční zprávu za rok 2011 a žalobce nevyzval k seznámení se a vyjádření k tomuto novému podkladu v řízení.

Nesouhlasil s tím, že žalovaný při hodnocení podmínek pro uložení sankce vzal v potaz předchozí uložení sankce žalobci za totožné porušení zákona o odpadech. Žalobce totiž proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2011 č.j. 3004/560/10 108196/ENV/10 OH/45/2010 podal správní žalobu, o níž nebylo soudem rozhodnuto.

Žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí ČIŽP, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Pokud by soud dospěl k závěru, že se žalobce dopustil jednání uvedených v žalobou napadených rozhodnutích, žádal, aby soud upustil od uložení pokuty či její výši snížil v mezích zákonem dovolených.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odmítl veškeré žalobcem uplatněné námitky. S odkazem na § 89 odst. 2 správního řádu nesouhlasil s přehnanými požadavky žalobce na

formalizovanou podobu všech postupů správních orgánů. Upozornil, že žalobce v žalobě netvrdil, že by vytýkaná pochybení správních orgánů zasáhla do jeho veřejných subjektivních práv.

Setrval na právním posouzení povinnosti žalobce disponovat platným souhlasem k provozování kontrolovaného zařízení. Uvedl, že kontrolované zařízení „Recyklační linka na zpracování stavebních a demoličních odpadů, provoz Znojmo – Oblekovice“ mělo udělen souhlas k provozování, ale jeho platnost skončila dne 31. 12.2010 a nový souhlas žalobce již nezískal. Zdůraznil rozdílnost provozních řádů pro mobilní a stacionární zařízení k nakládání s odpady. Provozní řád mobilního zařízení odráží specifika tohoto provozu a nemůže obsáhnout požadavky na činnosti provozované ve stacionárním zařízení k nakládání s odpady, mj. regulaci činností týkající se sběru a shromažďování odpadů.

Poukázal na správnost výroku správního rozhodnutí I. stupně, který obsahuje přesné uvedení období, po které bylo zařízení provozováno bez povolení i popis skutku.

Uvedl, že doklad o určení oprávněných osob k rozhodnutí ve věci je součástí spisové dokumentace, která byla předložena soudu.

K námitce nesprávného provedení dokazování listinami konstatoval, že tato procesní vada neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Vysvětlil, že ČIŽP požadoval předložení ročních hlášení o produkci a nakládání s odpady, pro posouzení míry závažnosti správního deliktu.

Nesouhlasil s tím, že rozhodnutí o pokutě je v rozporu s § 68 správního řádu. Konstatoval, že veškeré podklady pro uložení pokuty byly uvedeny v rozhodnutí a žalobce měl možnost se s nimi seznámit. Upozornil, že i ČIŽP řádně rozhodnutí o uložení sankce odůvodnil, přičemž jak řízení před správním orgánem I. stupně, tak řízení před žalovaným tvoří jeden celek. Zdůraznil, že byla respektována zákonem stanovená kritéria v § 67 odst. 2 zákona o odpadech, zejména bylo přihlédnuto k tomu, že množství odpadu, s nímž žalobce nakládal, bylo velké a doba, po kterou s ním bylo nakládáno, byla dlouhá.

Odmítl, že by Výroční zpráva žalobce za rok 2011 byla v řízení novým podkladem, jelikož se jednalo o výpis z internetu, který tam byl vložen žalobcem. Listina byla použita pouze k vyhodnocení, zda výše uložené pokuty není pro žalobce likvidační.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

Při ústním jednání před soudem účastníci řízení setrvali na svých dosavadních podáních a procesních stanoviscích. Zástupce žalobce zdůraznil, že byť žalobce nedisponoval příslušným povolením, nikterak svou činností životní prostředí neohrozil. Ze strany žalobce se jednalo o pouhé administrativní pochybení a vydání žalobou napadeného rozhodnutí tak bylo nepřiměřeně přísné a formalistické.

Žalovaný se žalobcem nesouhlasil a konstatoval, že nelze protiprávní jednání bagatelizovat.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

KÚ JMK dopisem ze dne 8. 2. 2012, č.j. JMK 13915/2012 ČIŽP sdělil, že zařízení žalobce „Recyklační linka na zpracování stavebních a demoličních odpadů, provoz Znojmo - Oblekovice” mělo udělen souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů ze dne 7. 6. 2010, č.j. JMK 52860/2010. Platnost souhlasu však skončila dne 31. 12. 2010. Přestože žalobce požádal o udělení souhlasu, nebyl mu udělen.

ČIŽP na základě místního šetření dne 13. 4. 2012 zjistil, že v levé části plochy provozovny žalobce stála třídící linka, aktuálně využívaná pro třídění vytěžených písků. Žalobce sdělil ČIŽP, že mobilní recyklační linka přijíždí dle potřeby. Žalobce předložil přehled skladovaných pohybů odpadu a služeb za období 1. 1. 2012 do 13. 4. 2012, v němž bylo uvedeno, že za dané období žalobce přijal 987,715 tun odpadu. Tyto skutečnosti vyplývají z protokolu o kontrolním zjištění č.j. ČIŽP/47/OOH/1205338.001/12/BJJ.

Z Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011 a ze Seznamu odpadů za provoz vyplynulo, že za rok 2011 bylo do zařízení žalobce přijato celkem 8877,42 tuny odpadů kategorie „ostatní“.

Dne 2. 8. 2012 pod č.j. ČIŽP/47/OOH/SR01/1205338.001/12/BJJ a sp.zn. 1205338 vydal ČIŽP jednak usnesení o zahájení správního řízení a rovněž tak usnesení, jímž vyzval žalobce ve lhůtě 10 dnů k vyjádření se k podkladům ve věci před vydáním rozhodnutí. V usnesení o zahájení řízení byly vypočteny jednotlivé podklady, které měl ČIŽP k dispozici pro rozhodnutí ve věci a žalobce zároveň řádně poučil dle § 36 odst. 1, 2 správního řádu o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Dne 10. 9. 2012 vydal ČIŽP rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 150 000,- Kč. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že žalobce věděl, že k provozování kontrolovaného zařízení musí mít udělený souhlas KÚ JMK k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů. Navíc jej ČIŽP již jednou za zcela shodné neplnění povinnosti pokutoval. K uložení pokuty uvedl, že v souladu s § 67 odst. 2 zákona o odpadech přihlédl zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, případně k míře jeho poškození. Konkrétně vzal v potaz, že k nakládání s odpady v zařízení, ve kterém nebylo povoleno s odpady nakládat, docházelo po delší dobu, a to od 1. 1. 2011 do dne kontroly, tj. 13. 4. 2012. Dále přihlédl k tomu, že zde bylo nakládáno s větším množstvím odpadů, a to v roce 2011 s 8877,42 tuny a od 1. 1. 2012 do 13. 4. 2012 celkem 978,715 tuny odpadu. Přijatý odpad dle vyhlášky č. 318/2001 Sb., Katalog odpadů, ve znění pozdějších předpisů, spadal do skupiny č. 17 stavební a demoliční odpady zařazené do kategorie „ostatní“ odpad. Taktéž hodnotil, že při místní kontrole v zařízení nebylo zjištěno, že by došlo k poškození životního prostředí a nebylo zjištěno ani soustředování odpadů nebezpečných před nežádoucím únikem. Konstatoval, že povinnost nakládat s odpady pouze v zařízeních k tomu určených, je nutné chápat nejen jako povinnost vlastnit souhlas k provozování zařízení dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, ale také jako povinnost dodržet veškeré podmínky uvedené v rozhodnutí a schváleném provozním řádu. Zdůraznil, že schválením rozhodnutí dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, je zajištěno, že provozovatel zařízení disponuje „instrukcemi“ k provozu zařízení tak, aby nebylo, v souladu s hlavními cíli zákona o odpadech, provozem zařízení ohroženo životní prostředí. Současně s vydáním rozhodnutí totiž vznikají provozovateli zařízení další povinnosti vyplývající ze zákona o odpadech, např. povinnost řádného označení odpadů, jejich zabezpečení před nežádoucím únikem atp. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2007, č.j. 6 As 2/2007 – 95 s tím, že k naplnění skutkové podstaty deliktu ohrožujícího životní prostředí dojde vždy, když nejsou ze strany subjektu nakládajícího s odpady dodržovány

právní předpisy týkající se nakládání s odpady, neboť tím je vyvoláno nebezpečí vzniku poruchy. S ohledem na výše uvedené pak uzavřel, že uložení pokuty při spodní zákonem stanovené hranici rozpětí sazby za spáchaný delikt odpovídá závažnosti protiprávního jednání žalobce a naplní úlohu prevence. Zároveň se nejedná o likvidační výši pokuty. Uvedl, že od uložení pokuty nelze upustit, neboť dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech je ČIŽP povinen pokutu za porušení daných povinností uložit.

Žalobce se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolal. V odvolání ze dne 27. 9. 2012 namítal, že disponuje platným povolením JMK ze dne 17. 9. 2009 č.j. JMK 79273/2009 OŽP/Nv, které jej opravňuje k přejímání odpadů do mobilního drtícího zařízení. Před přijetím odpadů do tohoto zařízení je nutné odpady řádně prohlédnout, proto je odpad vysypáván a krátkodobě soustředěn na deponii. Odvoláním napadené rozhodnutí měl za přepjatý formalismus, neboť ČIŽP uměle vytváří dělbu zařízení na stacionární a mobilní.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání s tím, že dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech je stanovena obecná povinnost o nakládání s odpady toliko v zařízeních k tomu určených. Tato zařízení lze provozovat jen na základě rozhodnutí krajského úřadu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, jímž je udělen jak souhlas s provozováním zařízení, tak s jeho provozním řádem. Připustil, že zákon sice nerozděluje zařízení na stacionární a mobilní, ale dává krajským úřadům možnost stanovit podmínky k provozování zařízení a tím i upřesnit, o jaká zařízení se jedná. Odmítl, aby provozovatel se souhlasem vydaným na jedno zařízení, na jeho základě provozoval několik různých zařízení. Každé zařízení je jiné a pro každé je třeba stanovit podmínky k provozu a zpracovat samostatný provozní řád. Pokud žalobce vlastnil souhlas k provozování mobilního zařízení (rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 9. 2010, č.j. JMK 79273/2009, sp. zn. S- JMK 79273/2009 OŽP/Nv), nemohl se domnívat, že tento souhlas se bude vztahovat i na zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů v Oblekovicích. Důkazem toho je i skutečnost, že KÚ JMK udělil žalobci rozhodnutím ze dne 7. 6. 2010, č.j. JMK 52860/2010 samostatný souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů, způsob využívání R12, R13, R5, s názvem „Recyklační linka na zpracování stavebních a demoličních odpadů, provoz Znojmo-Oblekovice.“ Platnost tohoto souhlasu ke dni 31. 12. 2010 skončila a žalobce nový nezískal a od 1. 1. 2011 do 13. 4. 2012 provozoval zařízení bez příslušného souhlasu. Nejednalo se pouze o plochu užívanou ke krátkodobému deponování odpadů před recyklací (viz Hlášení o produkci a nakládání s odpady). Souhlasně s ČIŽP konstatoval, že při stanovení pokuty bylo na jedné straně přihlédnuto k tomu, že provoz zařízení bez souhlasu trval po delší dobu, v zařízení bylo nakládáno s větším množstvím odpadů. Na druhé straně ČIŽP ve prospěch žalobce hodnotil, že se jednalo o odpady kategorie ostatní a nebylo poškozeno životní prostředí. Pokuta nebude pro žalobce likvidační, což žalovaný zjistil z Výroční zprávy žalobce za rok 2011, která je na internetových stránkách obchodního rejstříku. Žalovaný vzal rovněž v úvahu, že žalobce již jednou byl za stejné jednání postižen. K právnímu posouzení deliktu doplnil, že pokud provozovatel zařízení k nakládání s odpady provozuje toto zařízení v rozporu se zákonem o odpadech (v daném případě neměl souhlas k provozování zařízení udělený příslušným krajským úřadem podle ust. § 14 odst. 1 zákona o odpadech), dochází vždy k možnosti poškození životního prostředí, a to ze samé podstaty věci. Účelem uděleného souhlasu a současně schváleného provozního řádu je vymezit podmínky pro provoz zařízení k nakládání s odpady tak, aby možnost poškození životního prostředí byla co nejvíce minimalizována. Každé porušení zákonné povinnosti zvyšuje pravděpodobnost, že dojde k poškození životního prostředí, a tedy znamená ohrožení životního prostředí. Ohrožení životního prostředí ze žalobce spočívá právě v jednání v rozporu s právními předpisy.

Z úředního záznamu o určení oprávněných úředních osob ředitelem odboru (zástupcem ředitele) ze dne 29. 10. 2012, vyplývá, že Ing. Jaroslav Pospíšil byl dle § 15 odst. 4 správního řádu určen podepsat žalobou napadené rozhodnutí.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba není důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 4 písm. d/ zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona nakládáním s odpady rozumí jejich shromažďování, soustředování, sběr, výkup, třídění, přeprava a doprava, skladování, úprava, využívání a odstraňování.

Podle § 4 písm. e/ zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona zařízením rozumí technické zařízení, místo, stavba nebo část stavby.

Podle § 12 odst. 2 věta první zákona o odpadech pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena.

Podle § 14 odst. 1 věta první zákona o odpadech zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen "souhlas k provozování zařízení").

Podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.

Podle § 67 odst. 2 zákona o odpadech při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Podle § 46 odst. 1 správního řádu řízení z moci úřední je zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Podle § 18 odst. 1 správního řádu o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídít obrazový nebo zvukový záznam.

Podle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.

Podle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Podle § 69 odst. 4 věta první správního řádu na požádání účastníka správní orgán vydá stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí.

Zásadní žalobní námitkou je nesprávné právní posouzení § 12 odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona o odpadech, z nichž správní orgány dovodily povinnost žalobce disponovat souhlasem příslušného krajského úřadu k provozování kontrolovaného zařízení.

Předně žalobce správním orgánům vytýkal, že neposoudily, zda lze kontrolované zařízení podřadit pod ustanovení zákona o odpadech. Soud konstatuje, že dané zařízení jakožto místo, kde žalobce prokazatelně nakládal s odpady, je zařízením podle § 4 písm. e/ zákona o odpadech. Na toto zařízení, stejně jako na kterékoliv jiné zařízení sloužící k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů, dopadá zákon o odpadech. Správní orgány neměly o této otázce žádných pochyb, proto ve věci správně aplikovaly zákon o odpadech, což má soud za zcela dostačující pro právní posouzení věci. Soud upozorňuje, že žalobce tuto námitku uplatnil teprve v žalobě, tudíž se s ní správní orgány nemohly ve svých rozhodnutích vypořádat.

Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce týkající se nesprávného právního posouzení § 12 odst. 2 a § 14 odst. 1 zákona o odpadech. V dané věci se uplatní konkrétně ustanovení § 14 odst. 1 věta první zákona o odpadech, podle něhož lze takové zařízení provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce souhlasem ze dne 7. 6. 2010, č.j. JMK 52860/2010, vztahujícím se

k předmětnému zařízení až do dne 31. 12. 2010 disponoval. Tímto souhlasem byl oprávněn provozovat zařízení ke sběru, výkupu a využívání odpadů, způsob využívání R12, R13, R5 s názvem „Recyklační linka na zpracování stavebních a demoličních odpadů, provoz Znojmo - Oblekovice“. Tím, že žalobce v daném zařízení nakládal s odpady i po 31. 12. 2010, kdy již neměl potřebné povolení k nakládání s odpady, porušil tak povinnost uloženou § 12 odst. 2 věta první zákona o odpadech a zároveň naplnil skutkovou podstatu správního deliktu uvedenou v § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech.

Souhlas příslušného krajského úřadu k provozování daného zařízení nelze v žádném případě zaměňovat se souhlasem, jenž byl žalobci vydán k provozování mobilní recyklační linky na zpracování stavebních a demoličních odpadů rozhodnutím krajského úřadu ze dne 17. 9. 2009 čj. JMK 79273/2009. Rovněž nelze dovozovat, že žalobci vydaný souhlas k provozování mobilní recyklační linky na zpracování stavebních a demoličních odpadů ze dne 17. 9. 2009 jej opravňoval k provozování i jiného zařízení v provozovně v k. ú. Oblekovice. Souhlas k provozování mobilní recyklační linky na zpracování stavebních a demoličních odpadů udělený žalobci rozhodnutím krajského úřadu ze dne 17. 9. 2009 je totiž souhlasem, který se výlučně vztahuje ke konkrétnímu zařízení (mobilní recyklační lince jakožto technickému zařízení ve smyslu § 4 písm. e/ zákona o odpadech). Tato skutečnost vyplývá i z výrokové části tohoto rozhodnutí, neboť opravňuje žalobce pouze k těmto způsobům provozování mobilní recyklační linky – předúpravě odpadů k aplikaci některého z postupů uvedených pod označením R1-R10, a dále R5 – k recyklaci/znovuzískávání ostatních anorganických materiálů. Neopravňuje však žalobce k provozování kontrolovaného zařízení, které není mobilní recyklační linkou, ale zařízením stacionárním a neopravňuje jej ani k dalším, v rozhodnutí neuvedeným způsobům nakládání s odpady, a to ke sběru, výkupu a využívání odpadů, způsob využívání R12, R13.

Soud se tedy shodně se správními orgány neztotožnil s názorem žalobce, že souhlas krajského úřadu ze dne 17. 9. 2009 k provozování mobilní recyklační linky na zpracování stavebních a demoličních odpadů žalobce opravňoval k provozování jakéhokoli zařízení na území Jihomoravského kraje, kam svou mobilní recyklační linku umístí. Jak uvedeno výše správní orgány se zabývaly existencí platného povolení pro provozování mobilního zařízení a správně dovodily, že jej nelze vázat i na kontrolované zařízení.

Krajský úřad se v souhlasu uděleném žalobci k provozování mobilní recyklační linky na zpracování stavebních a demoličních odpadů ze dne 17. 9. 2009 nezabýval posuzováním jiných stacionárních zařízení, ani neudělil žalobci souhlas k provozování těchto jiných zařízení. Protože se jeho rozhodnutí týkalo výlučně mobilní recyklační linky, nezabýval se vhodností jeho provozu v konkrétní lokalitě z hlediska ochrany zdraví lidí a životního prostředí, tj. neposuzoval, zda je z tohoto hlediska přípustné a možné provozování sběru či skladování odpadů na konkrétním místě (pozemcích). Posouzení těchto skutečností, stejně jako posouzení toho, zda dané zařízení vyhovuje podmínkám a technickým požadavkům, které na zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů kladou ustanovení § 4, § 5, § 7 vyhlášky č. 383/2011 Sb., a případné stanovení podmínek, na které krajský úřad podle § 78 odst. 2 písm. a/ může vázat udělení souhlasu, je totiž předmětem řízení o udělení souhlasu k provozování konkrétního zařízení - v daném případě předmětného zařízení v žalobcově provozovně v k. ú. Oblekovice.

Každé zařízení je individuální a pro každé zařízení je proto třeba stanovit jiné podmínky k provozu a zpracovat samostatný provozní řád.

Nad to soud poukazuje na § 14 odst. 6 zákona o odpadech, podle kterého je účastníkem řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů a s jeho provozním řádem také obec, na jejímž území má být zařízení provozováno. Tedy i příslušná obec má právo se, jako účastník řízení o udělení souhlasu, vyjádřit k tomu, že žalobce hodlá v předmětném zařízení nacházejícím se v konkrétní lokalitě provádět sběr odpadů, jejich skladování či využívání.

Ze znění podmínky č. 5 obsažené v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 17. 9. 2009, podle níž je žalobce při provozování mobilní recyklační linky povinen vést evidenci odpadů přijatých do zařízení v souladu s platnou legislativou a vykazovat ji příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností podle místa nasazení zařízení, nemohl žalobce důvodně usuzovat na to, že souhlas k provozování mobilní recyklační linky se vztahuje také na jeho zařízení v Oblekovicích. Jedná se totiž o podmínku týkající se výlučně odpadů přijatých do schvalovaného zařízení, tj. do mobilní recyklační linky, nikoliv o podmínku, která by upravovala vedení evidence odpadů přijatých do předmětného zařízení v Oblekovicích a její předkládání příslušnému obecnímu úřadu. O tom, že by se souhlas krajského úřadu k provozování mobilní recyklační linky vztahoval na předmětné zařízení žalobce v Oblekovicích, není v tomto souhlasu ani zmínka; ze strany žalobce se tak jedná o účelovou dedukci.

Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že třídící linka umístěná v době kontroly v provozovně žalobce byla součástí jeho mobilního zařízení, na které má potřebný souhlas, soud uvádí, že se opět jedná o novou námitku, kterou žalobce uplatnil až v žalobě. Z protokolu ze dne 13. 4. 2012 jednoznačně vyplývá, že v provozovně s názvem „Recyklační linka na zpracování stavebních a demoličních odpadů, provoz Znojmo - Oblekovice“ byly soustředěny jednotlivé druhy odpadu a v její levé části stála třídící linka. Přičemž žalobce nebyl sankcionován za používání mobilního zařízení, nýbrž za nakládání s odpady v provozovně s názvem „Recyklační linka na zpracování stavebních a demoličních odpadů, provoz Znojmo - Oblekovice“, která již neměla k provozu potřebné povolení.

Soud uzavírá, že v dané věci se jedná o nakládání s odpady ve stacionárním zařízení. Souhlas k jeho provozování podle výslovného znění zákona vydává příslušný krajský úřad (§ 14 odst. 1, § 78 odst. 2 písm. a/ zákona o odpadech) a tento souhlas se nevztahuje na území celého kraje, ale váže se ke konkrétnímu zařízení, tudíž i ke konkrétní lokalitě, v níž se zařízení nachází.

Námitku žalobce ohledně nedostatků výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně má soud za zcela účelovou. Výrok rozhodnutí ČIŽP obsahuje konkrétní určení doby, po kterou bylo v kontrolovaném zařízení nakládáno s odpadem, aniž by žalobce měl povolení. Jednalo se o celý rok 2011 a období od 1. 1. 2012 do 13. 4. 2012. Taktéž popis protiprávního jednání žalobce je zcela určitý a jednoznačný. ČIŽP v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu ve výroku uvedl konkrétně, jakým jednáním a kde bylo zjištěno vytýkané pochybení, tj. při kontrole zařízení žalobce – v provozně „Recyklace stavebních sutí Oblekovice“⁴. Přesně popsal, jakým konkrétním způsobem žalobce § 12 odst. 2 zákona o odpadech porušil, a to tím, že do zařízení určeného ke sběru, výkupu a využívání odpadů byl přijat a zpracován odpad, přestože zařízení nemělo k této činnosti souhlas příslušného krajského úřadu. Poruchové jednání bylo uvedeno tak, aby nemohlo být zaměněno s jinými, neboť žalobce konkrétně popsal, o jaké zařízení se jedná, vyčíslil množství přijatého odpadu a uvedl dobu, kdy se tak stalo. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že výrok žalobou napadeného rozhodnutí byl formulován tak, že z něj bylo zcela jednoznačně zřejmé, jakého správního

deliktu, a to z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace, se žalobce dopustil, a rovněž tak jaká mu byla uložena sankce (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005, č.j. 3 Ads 21/2004-55, ze dne 28.11.2007, č.j. 7 As 7/2007-36).

Dále žalobce namítal, že správní orgány při provedení důkazu listinou, nepostupovaly podle § 18 odst. 1 správního řádu (dle něhož *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořídit obrazový nebo zvukový záznam*) a ani § 53 odst. 6 správního řádu (dle něhož *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah*). V dané věci nebylo dokazování prováděno v přítomnosti žalobce, takže nebylo důvodu, aby správní orgán o provedení důkazu shromážděnými listinami sepisoval protokol dle § 18 odst. 1 správního řádu, který je nutno sepsat pouze o úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že správní orgán měl v takovém případě v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu o provedení důkazu listinami učinit záznam do spisu, což v dané věci neučinil. Tímto formálním pochybením správního orgánu nicméně nebyl žalobce nikterak zkrácen na svých procesních právech účastníka řízení, neboť z rozhodnutí ČIŽP seznal, z jakých podkladů správní orgán při rozhodování ve věci samé vycházel, a proti skutkovým a právním závěrům správního orgánu týkajícím se posouzení provedených důkazů mohl brojit podaným odvoláním, což také učinil. Přestože tedy žalovaný nedostal svým procesním povinnostem vyplývajícím z § 53 odst. 6 zákona správního řádu, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.

Soud nesouhlasí ani s výtkou žalobce, že nebyl řádně seznámen s veškerými podklady řízení, neboť usneseními ze dne 2. 8. 2012 pod č.j.ČIŽP/47/OOH/SR01/1205338.001/12/BJJ a sp.zn. 1205338 byl žalobce řádně poučen dle § 36 odst. 1, 2 správního řádu o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Navíc jednotlivé podklady byly konkrétně v usnesení o zahájení řízení vypočteny. K žalobcem sporovanému postupu v odvolacím řízení ohledně nově získaného podkladu - Výroční zprávy žalobce za rok 2011, soud poukazuje na tu skutečnost, že materiálním předpokladem pro použití § 36 odst. 3 správního řádu je stav, kdy důkazní situace doznala změn, o nichž žalobce neví, nebyl s nimi seznámen (viz. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2012, č.j. 3 As 12/2012-29, ze dne 15.6.2011, č.j. 2 As 60/2011-101). V dané věci byla jedinou listinou, kterou si žalovaný v odvolacím řízení obstaral a z níž při rozhodování vycházel, toliko Výroční zpráva žalobce za rok 2011. Výroční zpráva je veřejně přístupná na internetových stránkách obchodního rejstříku a je žalobci velmi dobře známa, neboť ji sám zpracoval a dal do sbírky listin obchodního rejstříku. Důkazní situace tak v daném řízení nedoznala žádných změn, neboť žalobce byl s Výroční zprávou bezesporu seznámen, proto žalovaný již neměl povinnost žalobce vyzvat k seznámení se s tímto podkladem pro rozhodnutí.

Dále žalobce vytkl ČIŽP nadbytečnost požadavku na předložení ročního hlášení o produkci a nakládání s odpady. Soud však tento požadavek hodnotí jako zcela po právu a správný. ČIŽP totiž právě z žalobcem dodaných listin Hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2011 a ze Seznamu odpadů za provoz učinil podstatná skutková zjištění o rozsahu, v jakém žalobce v rozhodné době v daném zařízení s odpady bez povolení nakládal,

což je nepochybně zjištění významné pro posouzení míry možného ohrožení životního prostředí, a tím i pro stanovení výše pokuty.

Žalobce tvrdil, že v rozporu s § 15 odst. 4 věta první správního řádu ve správním spise absentovala pověřovací listina pro ředitele odboru výkonu státní správy VII Ing. Jaroslava Pospíšila, který byl na žalobou napadeném rozhodnutí podepsán. Dle § 15 odst. 4 správního řádu by správně měl být do spisu proveden záznam o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v dané věci. Je pravdou, že soud takovýto záznam ve spise nenalezl a žalovaný toto opomenutí připustil a dodatečně do spisového materiálu založil úřední záznam o určení oprávněných úředních osob ředitelem odboru (zástupcem ředitele) ze dne 29. 10. 2012. Z listiny jednoznačně vyplývá oprávněnost ředitele odboru Ing. Pospíšila podepsat žalobou napadené rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že žalobce vůči osobě ředitele odboru neuplatnil námitku podjatosti ani neuvedl, že by pochyboval o jeho nepodjatosti ve věci. Přestože tedy žalovaný nedostal svým procesním povinností vyplývajícím z § 15 odst. 4 zákona správního řádu, není toto pochybení takové intenzity, aby odůvodnilo zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože v jeho důsledku nebylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo.

Soud se neztotožnil ani s námitkami směřujícími proti výši uložené pokuty a jejímu zdůvodnění. Z odůvodnění obou žalobou napadených rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, jakými úvahami se správní orgán řídil při stanovení výše pokuty, a jsou tedy plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Namítá-li žalobce, že z rozhodnutí není zřejmé, zda se žalovaný při přezkoumávání výše sankce vůbec zabýval hledisky dle § 67 odst. 2 zákona o odpadech, je třeba poznamenat, že zmíněné ustanovení obsahuje toliko jediné hledisko relevantní pro souzenou věc, kterým je závažnost ohrožení životního prostředí, jelikož s ohledem na to, že žalobci není kladeno za vinu poškození životního prostředí, ale jeho ohrožení, nepřichází v pořadí druhé kritérium zakotvené ve zmíněném rozhodnutí, tj. míra poškození životního prostředí, v úvahu. Kritériem závažnosti ohrožení životního prostředí se jak ČIŽP, tak i žalovaný v rozhodnutí řádně zabývali. Vzhledem k tomu, že správní delikt dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech zapovídá ohrožení lidského zdraví a životního prostředí, postihuje jednání, které spočívá toliko v ohrožení zákonem chráněného zájmu, aniž by k jeho poškození muselo dojít. Již sama podstata správního deliktu, tj., že nesmí být nakládáno s odpady mimo zařízení určená zákonem, vyjadřuje ochranu před možným ohrožením životního prostředí. V dané věci správní orgány postupovaly správně při posuzování závažnosti správního deliktu z hlediska zákonem chráněného zájmu, tj. z hlediska ohrožení životního prostředí. Ohrožovací delikt je založen na předpokladu, že k poškození životního prostředí může dojít, jsou-li zjištěny okolnosti, které takovou hypotézu umožňují. Druh odpadu, jeho množství, zjistitelné z podkladů řízení, jsou takovými okolnostmi a tyto okolnosti potvrzují i existenci materiálního znaku správního deliktu, tj. nebezpečnost jednání žalobce pro společnost.

Na závažnost ohrožení životního prostředí ze strany žalobce, která měla vliv na stanovení konkrétní výše sankce, pak žalovaný ve shodě s ČIŽP usuzoval na základě posouzení doby trvání protiprávního jednání žalobce a jeho rozsahu, který je patrný z množství odpadu, se kterým bylo v předmětném zařízení v rozporu se zákonem nakládáno. Soud tak vyhodnotil námitky žalobce ohledně absence posouzení, zda uložená pokuta odpovídá významu chráněného zájmu; neuvedení co je chráněný zájem a jeho význam; neuvedení závažnosti deliktu po materiální stránce jako zcela účelové.

Soud má za to, že v žalobou napadeném rozhodnutí jsou uvedeny a náležitě zhodnoceny skutečnosti rozhodné pro stanovení výše uložené pokuty. Z odůvodnění

napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se plně ztotožnil s tím, jakým způsobem ČIŽP stanovila výši žalobci ukládané pokuty. Přičemž ČIŽP v rozhodnutí výslovně na ustanovení § 67 odst. 2 zákona o odpadech poukázal a zdůraznil hledisko závažnosti ohrožení životního prostředí. Soud považuje závěry správních orgánů obou stupňů týkající se výše žalobci uložené pokuty za dostatečně srozumitelné, přiléhavé a řádně zdůvodněné, a tím i za přezkoumatelné.

Soud nesdílí ani námitku žalobce, že správní orgány nesprávně v žalobou napadených rozhodnutích přihlédly k opětovnému uložení sankce pro totožné porušení zákona o odpadech, když proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2011 č.j. 3004/560/10 108196/ENV/10 OH/45/2010 podal správní žalobu. Správní orgány naopak správně poukázaly na předchozí poruchové jednání žalobce, kdy žalobce bez příslušného povolení provozoval zařízení i za jiné období. Je zcela bezpředmětné, zdali žalobce proti předchozímu rozhodnutí podal správní žalobu, neboť v době rozhodování správních orgánů bylo jejich předchozí rozhodnutí v právní moci, tudíž pro účastníky závazné. Nad to soud poukazuje, že žaloba žalobce byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2014, č.j. 7 A 49/2011 – 72, v právní moci dne 28. 5. 2014, pro nedůvodnost zamítnuta.

Žalobce v žalobě navrhoval moderaci uloženého trestu. Soud upozorňuje, že žalobce vůbec netvrdil, že by žalovaným uložený trest za správní delikt byl ve zjevně nepřiměřené výši. Soud zjevnou nepřiměřenost uloženého trestu nezjistil, neboť § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech umožňuje za žalobcem spáchaný správní delikt uložit pokutu až ve výši 50,000.000,-Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta pouze ve výši 150.000,-Kč, tj. na spodní hranici zákonného rozpětí možné sankce. V návaznosti na výše uvedené nelze pokutu, kterou žalovaný žalobci uložil, považovat za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Z tohoto důvodu soud nevyhověl návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo.

Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, které by mělo za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. února 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková